

Středa 4. postního týdne

📖 Iz 49,8-15; Jan 5,17-30

Iz 49,8-15

Tak praví Hospodin: „V době milosti jsem tě vyslyšel, v čase spásy jsem ti pomohl, chránil jsem tě a ustanovil (prostředníkem) smlouvy lidu, abys zvelebil zemi a jako dědictví rozdělil zpustošený úděl, abys řekl vězňům: 'Vyjděte!' a těm, kteří jsou ve tmě: 'Ukažte se!' Budou se pást na cestách, svou potravu (najdou) na holých pahorcích. Nebudou mít hlad ani žízeň, nebude je trýznit úžeh ani slunce. **Povede je ten, který se nad nimi slitoval, a přivede je k pramenům vody.** Ze všech svých hor udělám cesty a upraví se mé stezky. Hle, tito přicházejí zdáli, jiní ze severu a od západu, tihle z jižní země. **Jásejte, nebesa, plesej, země, radostně se veselte, hory, neboť Hospodin těší svůj národ, smilovává se nad svými ubožáky.** Sión řekl: 'Hospodin mě opustil, Pán na mě zapomněl.' **Copak může zapomenout žena na své nemluvně, není jí líto plodu vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece nezapomenu!**“

Jan 5,17-30

Ježíš řekl židům: „**Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.**“ To byl další důvod, proč se ho židé snažili zabít: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým vlastním otcem a stavěl se tak Bohu naroveň. Ježíš jim na to řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn. **Vždyť Otec Syna miluje a ukazuje mu všechno, co sám koná.** A ukáže mu ještě větší skutky než tyto, takže budete žasnout. Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce. Otec totiž nikoho nesoudí, ale všechnen soud odevzdal Synovi, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, který ho poslal. Amen, amen, pravím vám: **Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel už ze smrti do života.** Amen, amen, pravím vám: Přichází hodina – ano, už je tady – kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, **kdo uslyší, budou žít.** Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdařil ho mocí konat soud, protože je Syn člověka. Neditvte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení. Já sám ze sebe nemohu dělat nic. Soudím podle toho, co slyším, a můj soud je spravedlivý, protože **nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.**“

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Tento text mluví o dvou základních a výlučných výsadách Boha, který má život sám v sobě: „křísit/oživovat“ a „soudit“. Tyto dvě činnosti v něm ale nejsou oddělené, protože jeho soud znamená dávání živo-ta. Tyto výsady jsou Otcovým darem Synovi jako Synu člověka. Ježíš nám zjevuje, že „Jediný“ není osamocený: Bůh je Otec a Syn, jeho životem je vzájemná láska a jeho působení ve světě spočívá v tom, že ji všem sděluje.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 8)

...Když Ježíš pozoroval u zástupů lidí, kteří jej následovali, jejich únavu a vysílení, bloudění a opuštěnost, zakoušel v hloubi srdce silný soucit s nimi (srov. Mt 9,36). Silou této soucítělné lásky uzdravoval nemocné, kteří mu byli přinášeni (srov. Mt 14,14), a několika chleby a rybami nasýtil velké zástupy (srov. Mt 15,37). Ve všech těchto okolnostech bylo Ježíšovo srdce pohnuto právě milosrdenstvím, se kterým četl v srdci těch, s nimiž mluvil, a odpovídal na jejich nejoprávněnější potřeby. Když potkal vdovu z vesnice Naim, která provázela svého zesnulého jediného syna ke hrobu, pocítil obrovský soucit s nezměrnou bolestí této plačící matky a jejího syna vzkřísil, aby jí ho vrátil (srov. Lk 7,15). Poté co vysvobodil posedlého v Geraze, pověřil jej posláním: „Jdi domů ke své rodině a vypravuj jim, jak veliké dobrodiní ti Pán prokázal a jak se nad tebou smiloval“ (Mk 5,19).